

Lady Chatterley

LADY CHATTERLEY ISMERKEDŐS SZÖVEGE

Még alig ismerlek. Csak pár apróság, csak
hogy egy kicsit jobban, érted. Hol dolgozol?
És mit? Kedvenc zenéid? Nahát, komolyan?
Lakás? Ház, kerttel? Reggelenként araszol
autód a dugóban, vagy tömegközlekedesz?
Horkolsz? Porszívó, fűnyíró, légkalapács?
Dobozból eszed vagy kiszeded előtte?
Mi hat rád jobban, erőszak vagy jótanács?
Szoktad magadat Szupermennek képzelni?
Kitartod a karod is? Néha kihagyod
a fogmosást, csak úgy, mert úgyis tökmindegy?
Hogy halt meg az első növényed? Elfagyott,
kiszáradt? Hogy hívták az első szerelmed?
Hazudsz magadnak arról, hogy csak egy pohár,
és ébredsz másnap emlékek nélkül? Ruha
nélkül? Célok nélkül? Tépted már ki bogár
szárnyát, hogy lásd, hogyan mászik körbe-körbe?
Beszélsz magadban? Megijedsz, ha néhanap
felel valaki rá? És ha a kutyád az?
Félsz a sötétben? A szörnytől az ágy alatt?
Melyik kezeddal maszturbálsz? Azzal is írsz?
Kívántad szüleid halálát, epedve,
ahogy a karácsonyt vártad ötévesen?

Hányszor? Hány naponta? Kivárod, hogy kedve legyen, vagy erőlteted? Buszon zötyögve elképzeled, hogy azt csinálod a szemben ülővel aminek a nyomát törölted az előzményekből? Fogatlan, szemetlen, széttépett hullákkal álmodsz? Barátodnak, barátságából, volt, hogy kiverted? Kik vertek? Akiknek simogatniuk kellett volna? Ki vagy? Vagy, aki vagy? Még alig ismerlek.

LADY CHATTERLEY ÉS A CSÁSZÁR

Hajolj fölém, ma szelíd vagyok!
Látod? A pupillám nem szűkül össze a tekintetedtől, a bőröm olyan sima – nem mint a múltkor, szinte lángot vetett az íriszemben a gyűlölet, beszélgettünk, mi is történt köztünk, hogy jutottunk ide, s csak a lábszáramat érintetted meg, mégis lúdbőrbe rándult rajtam combtőig az irántad érzett undorom, de ma nem, ma olyan szelíd vagyok, nem foglak megütni tiszta erőmből, mint mikor utoljára rám neheztedél, teljes súlyod a hasamon, a csempézett falon szikrát hányt a sikoltás, ne félj tőlem, ma megint kulturáltan tágulok – a hathetes kontrollra jöttem, édes doktorom.

LADY CHATTERLEY LÁTOGATÓT FOGAD

tőled nem kívánt sokat, tudtad, mi a végeredmény, a levezetést mégis nekem kellett a papírra vakarni, nehéz lettem és eltompult az agyam, a ködön át nem láttam az Istent, magamban meg nem jutott eszembe keresni, mondom, hogy egy idióta voltam, szerencsére nő elég aszat a kertben, a zártosztályon remekül elfoglalom magam, ha néha jössz majd látogatni, babapiskótát és baracklét is hozzá, a kívánósság a roncsolt testben megmarad, az ebédlőben majd beszélgetünk, fehér asztal, fehér falak, a mikróban meglangyosíthatod az összes udvariassági fordulatot, illedelmesen, lesütött szemmel eszem, lenyelem az élém tett pirulát, a napok olyan egyformák, ma legalább jöttél, de látom, kezded átizzadni a világoskék ingedet, hát inkább menj, téged várnak odakint, én maradok, a kilátástalanság az otthonom, nem teszek fel többé felesleges kérdéseket, csak még ez az egy, ez tényleg érdekel: emlékszel a napra, amikor végleg kirúgtad alólam a széket?